Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

z 18. októbra 2016 *

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika — Reštriktívne opatrenia prijaté voči Iránu s cieľom zabrániť šíreniu jadrových zbraní — Zmrazenie finančných prostriedkov — Žaloba o neplatnosť — Lehota na podanie žaloby — Prispôsobenie návrhov — Prípustnosť — Povinnosť odôvodnenia — Právo na obranu — Právo na účinnú súdnu ochranu — Zjavne nesprávne posúdenie — Úprava časových účinkov vyhlásenia neplatnosti“

Vo veci T-418/14,

Sina Bank, so sídlom v Teheráne (Irán), v zastúpení: B. Mettetal a C. Wucher-North, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: B. Driessen a D. Gicheva, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 263 ZFEÚ smerujúci jednak k zrušeniu rozhodnutia Rady, tak ako vyplýva z oznámenia z 15. marca 2014 určeného osobám a subjektom, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia ustanovené v rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP a v nariadení Rady (EÚ) č. 267/2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ C 77, 2014, s. 1), ponechať názov žalobkyne na zozname uvedenom v prílohe II rozhodnutia Rady 2010/413/SZBP z 26. júla 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a o zrušení spoločnej pozície 2007/140/SZBP (Ú. v. EÚ L 195, 2010, s. 39), zmeneného a doplneného rozhodnutím Rady 2010/644/SZBP z 25. októbra 2010 (Ú. v. EÚ L 281, 2010, s. 81), a v prílohe IX nariadenia Rady (EÚ) č. 267/2012 z 23. marca 2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (EÚ) č. 961/2010 (Ú. v. EÚ L 88, 2012, s. 1), a jednak k zrušeniu rozhodnutia Rady 2014/776/SZBP zo 7. novembra 2014, ktorým sa mení rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 325, 2014, s. 19), vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 1202/2014 zo 7. novembra 2014, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 267/2012 (Ú. v. EÚ L 325, 2014, s. 3), rozhodnutia Rady (SZBP) 2015/1008 z 25. júna 2015, ktorým sa mení rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 161, 2015, s. 19), a vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) 2015/1001 z 25. júna 2015, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 267/2012 (Ú. v. EÚ L 161, 2015, s. 1), v rozsahu, v akom tieto akty ponechali názov žalobkyne na zozname nachádzajúcom sa v prílohe II rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644, a v prílohe IX nariadenia č. 267/2012,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen, sudcovia I. Pelikánová (spravodajkyňa) a E. Buttigieg,

tajomník: M. Junius, referentka,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. apríla 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1. *Reštriktívne opatrenia prijaté voči Iránskej islamskej republike*

1 Prejednávaná vec spadá do rámca reštriktívnych opatrení zavedených s cieľom vyvinúť tlak na Irán islamskú republiku, aby ukončila svoju činnosť v jadrovej oblasti, ktorá predstavuje nebezpečenstvo šírenia alebo vývoja nosičov jadrových zbraní (ďalej len „šírenie jadrových zbraní“).

2. *Reštriktívne opatrenia voči žalobkyni*

2 Žalobkyňa, Sina Bank, je iránska banka, ktorá je zaregistrovaná ako verejná akciová spoločnosť.

3 Dňa 26. júla 2010 bola žalobkyňa zapísaná do zoznamu, ktorý sa nachádza v prílohe II rozhodnutia Rady 2010/413/SZBP z 26. júla 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a o zrušení spoločnej pozície 2007/140/SZBP (Ú. v. EÚ L 195, 2010, s. 39).

4 Názov žalobkyne bol následne zapísaný aj do zoznamu nachádzajúceho sa v prílohe V nariadenia Rady (ES) č. 423/2007 z 19. apríla 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 103, 2007, s. 1). Tento zápis nadobudol účinnosť v deň uverejnenia vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 668/2010 z 26. júla 2010, ktorým sa vykonáva článok 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 (Ú. v. EÚ L 195, 2010, s. 25), v *Úradnom vestníku Európskej únie*, teda 27. júla 2010. Jeho účinkom bolo zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov (ďalej len „zmrazenie finančných prostriedkov“) žalobkyne.

5 Zápis žalobkyne do zoznamu uvedeného v prílohe II rozhodnutia 2010/413 a v prílohe V nariadenia č. 423/2007 vychádzal z týchto dôvodov:

„Táto banka má úzke väzby na záujmy subjektu Daftar (kancelária vodcu [islamskej revolúcie]: administratívny orgán skladajúci sa asi z 500 spolupracovníkov). Prispieva tak k financovaniu strategických záujmov režimu.“

6 Listom z 27. júla 2010 Rada Európskej únie informovala žalobkyňu o zápise jej názvu do zoznamu uvedeného v prílohe II rozhodnutia 2010/413 a do zoznamu uvedeného v prílohe V nariadenia č. 423/2007. Kópia uvedených aktov bola pripojená k tomuto listu.

7 Listom z 8. septembra 2010 žalobkyňa predniesla svoje pripomienky k predmetnému zápisu a vyzvala Radu na jeho prehodnotenie.

8 Po prehodnotení situácie žalobkyne Rada ponechala jej názov na zozname nachádzajúcom sa v prílohe II rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím Rady 2010/644/SZBP z 25. októbra 2010 (Ú. v. EÚ L 281, 2010, s. 81), pričom toto ponechanie bolo účinné v ten istý deň.

9 Pri prijatí nariadenia Rady (EÚ) č. 961/2010 z 25. októbra 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 423/2007 (Ú. v. EÚ L 281, 2010, s. 1), bolo meno žalobkyne zapísané z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody už uvedené v bode 5 vyššie, do zoznamu nachádzajúceho sa v prílohe VIII uvedeného nariadenia s účinnosťou od 27. októbra 2010.

10 Listom z 28. októbra 2010, ktorý bol žalobkyni oznámený 5. decembra 2010, Rada žalobkyňu informovala, že po prehodnotení jej situácie s ohľadom na pripomienky nachádzajúce sa v jej liste z 8. septembra 2010, bude aj naďalej podliehať reštriktívnym opatreniam.

11 Listami zo 6. a z 20. decembra 2010 žalobkyňa prostredníctvom svojich advokátov namietala proti ponechaniu opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov, ktoré sa jej týkalo, v platnosti. Advokáti požiadali Radu, aby im na účely uplatnenia práva žalobkyne na obranu umožnila prístup k spisu a aby im oznámila skutočnosti, ktoré odôvodňujú ponechanie prijatého opatrenia v platnosti.

12 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 6. januára 2011 žalobkyňa podala žalobu, ktorou sa v podstate domáhala zrušenia prílohy II rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644 a prílohy VIII nariadenia č. 961/2010 v rozsahu, v akom sa jej uvedené prílohy týkajú. Vec bola v kancelárii Všeobecného súdu zapísaná pod spisovou značkou T-15/11.

13 Listom z 22. februára 2011 Rada oznámila advokátom žalobkyne dokument označený číslom 6724/11, v ktorom sa nachádzali údaje zo spisu, o ktoré sa opierali dôvody citované v bode 5 vyššie.

14 Listom z 18. júla 2011 žalobkyňa znovu spochybnila ponechanie opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov prijatého vo vzťahu k nej, v platnosti.

15 Po opätovnom preskúmaní situácie žalobkyne sa Rada rozhodla ponechať jej meno na zozname nachádzajúcom sa v prílohe II rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644 a v prílohe VIII nariadenia č. 961/2010 s účinnosťou v prvom prípade od 1. decembra 2011, teda odo dňa prijatia rozhodnutia Rady 2011/783/SZBP z 1. decembra 2011, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 319, 2011, s. 71), a v druhom prípade od 2. decembra 2011, teda odo dňa uverejnenia vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 1245/2011 z 1. decembra 2011, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 961/2010 (Ú. v. EÚ L 319, 2011, s. 11).

16 Listom z 5. decembra 2011, ktorý bol v rovnaký deň oznámený žalobkyni, ju Rada informovala, že bude aj naďalej podliehať reštriktívnym opatreniam. V tomto liste Rada uviedla, že „aj keď podiel [žalobkyne] vo výške 36 % sa predal v rámci verejnej ponuky, hlavnou akcionárkou zostala aj naďalej nadácia [Mostazafan], teda verejný orgán zodpovedajúci sa vodcovi“ a že „sa preto naďalej domnieva, že [žalobkyňa] je úzko spojená so záujmami ‚Daftar‘ (kancelária vodcu) a prispieva tak k financovaniu strategických záujmov režimu“.

17 Listom z 23. januára 2012 žalobkyňa prostredníctvom svojich advokátov opäť spochybnila ponechanie opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov prijatého vo vzťahu k nej, v platnosti. Na účely výkonu práva žalobkyne na obranu požiadali advokáti Radu, aby im dala prístup k spisu a aby im oznámila skutočnosti, ktoré odôvodňujú ponechanie prijatého opatrenia v platnosti.

18 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 10. februára 2012 podala žalobkyňa žalobu, ktorou sa v podstate domáhala po prvé zrušenia rozhodnutia 2011/783 a vykonávacieho nariadenia č. 1245/2011 v rozsahu, v akom tieto rozhodnutia ponechali po opätovnom preskúmaní jej meno na zozname nachádzajúcom sa v prvom prípade v prílohe II rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644, a v druhom prípade v prílohe VIII nariadenia č. 961/2010 a po druhé zrušenia článku 16 ods. 2 nariadenia č. 961/2010, ako aj článku 19 ods. 1 písm. b) a článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 v rozsahu, v akom sa jej tieto ustanovenia týkali. Vec bola v kancelárii Všeobecného súdu zapísaná pod spisovou značkou T-67/12.

19 Pri prijatí nariadenia Rady (EÚ) č. 267/2012 z 23. marca 2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (EÚ) č. 961/2010 (Ú. v. EÚ L 88, 2012, s. 1) bolo meno žalobkyne zapísané z rovnakých dôvodov, aké už boli uvedené v bode 5 vyššie, do zoznamu v prílohe IX uvedeného nariadenia s účinnosťou od 24. marca 2012.

20 V rozsudku z 11. decembra 2012, Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661), Všeobecný súd zrušil prílohu II rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644, a prílohu VIII nariadenia č. 961/2010 v rozsahu, v akom sa tieto prílohy týkajú žalobkyne. V súvislosti so žalobkyňou však ponechal v platnosti účinky prílohy II rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644, až do nadobudnutia účinnosti zrušenia prílohy VIII nariadenia č. 961/2010 v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne. Proti rozsudku z 11. decembra 2012, Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661), nebolo podané nijaké odvolanie, uvedený rozsudok sa tak stal právoplatný a nadobudol právnu silu rozhodnutej veci.

21 Dňa 15. marca 2014 Rada zverejnila oznámenie určené osobám a subjektom, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia ustanovené v rozhodnutí 2010/413 a v nariadení č. 267/2012 (Ú. v. EÚ C 77, 2014, s. 1) a uviedla v ňom svoje rozhodnutie prijaté po opätovnom preskúmaní, podľa ktorého sa na osoby a subjekty zapísané v zozname v prílohe II rozhodnutia 2010/413 a v prílohe IX nariadenia č. 267/2012 naďalej uplatňujú reštriktívne opatrenia stanovené v uvedenom rozhodnutí a v uvedenom nariadení.

22 Listom zo 14. apríla 2014 žalobkyňa znova pred Radou spochybnila ponechanie opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov, ktoré sa jej týkalo, v platnosti.

Skutkový stav po podaní tejto žaloby

23 Rozsudkom zo 4. júna 2014, Sina Bank/Rada (T-67/12, neuverejnený, EU:T:2014:348), Všeobecný súd jednak zamietol žalobu, ktorá bola na tento súd podaná, keďže nebol príslušný o nej rozhodnúť v rozsahu, v akom smerovala k zrušeniu článku 19 ods. 1 písm. b) a článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a keďže žaloba bola neprípustná v rozsahu, v akom smerovala k zrušeniu článku 16 ods. 2 nariadenia č. 961/2010, a jednak zrušil rozhodnutie 2011/783 a vykonávacie nariadenie č. 1245/2011 v rozsahu, v akom tieto akty ponechali po opätovnom preskúmaní názov žalobkyne na zozname v prílohe II rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644, a v prílohe VIII nariadenia č. 961/2010. Proti rozsudku zo 4. júna 2014, Sina Bank/Rada (T-67/12, neuverejnený, EU:T:2014:348), nebolo podané nijaké odvolanie a uvedený rozsudok sa tak stal právoplatný a nadobudol právnu silu rozhodnutej veci.

24 E-mailom z 1. septembra 2014 Rada oznámila advokátom žalobkyne, že po opätovnom preskúmaní jej situácie sa rozhodla ponechať jej názov na zozname nachádzajúcom sa v prílohe II rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644, a v prílohe IX nariadenia č. 267/2012 (ďalej len „sporný zoznam“), a to z nasledujúcich dôvodov:

„Banku Sina Bank kontroluje nadácia Mostazafan Foundation, významný iránsky polovládny subjekt, ktorý je pod priamou kontrolou… vodcu a ktorý vlastní 84 % akcií banky Sina Bank. Poskytuje finančné služby nadácii Mostazafan Foundation a skupine jej dcérskych pobočiek a spoločností. Banka Sina Bank tak prostredníctvom nadácie Mostazafan Foundation poskytuje finančnú podporu vláde Iránu.“

25 V prílohe tohto e-mailu Rada pripojila dokumenty so spisovými číslami MD RELEX 169 až 174/14, obsahujúce údaje zo spisu na podporu dôvodov citovaných v bode 24 vyššie.

26 Listom zo 17. septembra 2014 žalobkyňa spochybnila ponechanie opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov, ktoré sa jej týkalo, v platnosti. Osobitne spochybnila percentuálny podiel nadácie Mostazafan Foundation Iránskej islamskej republiky (ďalej len „nadácia“) na jej majetku.

27 Rozhodnutím Rady 2014/776/SZBP zo 7. novembra 2014, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 325, 2014, s. 19), boli dôvody zápisu mena žalobkyne na zoznam nachádzajúci sa v prílohe II rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644, upravené v zmysle, ktorý je uvedený v bode 24 vyššie, a to s účinnosťou od 8. novembra 2014.

28 V dôsledku uvedeného boli vykonávacím nariadením Rady (EÚ) č. 1202/2014 zo 7. novembra 2014, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) č. 267/2012 (Ú. v. EÚ L 325, 2014, s. 3), upravené aj dôvody zápisu názvu žalobkyne do zoznamu uvedeného v prílohe IX nariadenia č. 267/2012, v zmysle, ktorý je uvedený v bode 24 vyššie, a to s účinnosťou od 8. novembra 2014.

29 V liste, ktorý bol žalobkyni oznámený 10. novembra 2014, Rada uviedla, že žalobkyňa bude aj naďalej podliehať reštriktívnym opatreniam z dôvodov, ktoré boli citované v bode 24 vyššie. Rada ďalej konštatovala, že tvrdenie žalobkyne v liste zo 17. septembra 2014, podľa ktorého percentuálny podiel nadácie na jej majetku sa po marci 2011 zmenšil z 80 % na 63,52 %, nebolo ničím podložené a okrem toho mu odporovali výročné správy nadácie za rok 2012, keďže podľa týchto správ bol podiel nadácie na majetku žalobkyne v marci 2012 stále 84 %.

30 Listom z 15. januára 2015 žalobkyňa spochybnila ponechanie opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov, ktoré sa je týkalo, v platnosti. Pripomenula svoje žiadosti, aby jej bol priznaný úplný prístup k spisu a ku všetkým dokumentom, ktoré uvedené opatrenie odôvodňujú.

31 Rozhodnutím Rady (SZBP) 2015/1008 z 25. júna 2015, ktorým sa mení rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 161, 2015, s. 19), a vykonávacím nariadením Rady (EÚ) 2015/1001 z 25. júna 2015, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) č. 267/2012 (Ú. v. EÚ L 161, 2015, s. 1), Rada po opätovnom preskúmaní ponechala názov žalobkyne v spornom zozname, a to z dôvodov citovaných v bode 24 vyššie, s účinnosťou od 27. júna 2015.

32 Listom a e-mailom z 26. júna 2015 Rada informovala advokátov žalobkyne, že žalobkyňa bude aj naďalej podliehať reštriktívnym opatreniam z dôvodov, ktoré sú citované v bode 24 vyššie.

33 Listom z 31. júla 2015 žalobkyňa prostredníctvom svojich advokátov spochybnila ponechanie opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov, ktoré sa je týkalo, v platnosti a zopakovala svoje žiadosti, aby jej bol priznaný úplný prístup k spisu a ku všetkým dokumentom, ktoré prijaté opatrenie odôvodňujú.

Konanie a návrhy účastníkov konania

34 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 25. mája 2014 žalobkyňa podala túto žalobu, ktorou sa domáha zrušenia rozhodnutia Rady, tak ako vyplýva z oznámenia uverejneného 15. marca 2014, podľa ktorého sa jej názov ponechá na spornom zozname (ďalej len „sporné rozhodnutie“) a prílohy IX nariadenia č. 267/2012 v rozsahu, v akom sa jej týka.

35 Rada predložila vyjadrenie k žalobe 2. septembra 2014.

36 Žalobkyňa predložila 22. októbra 2014 repliku.

37 Rada predložila 4. decembra 2014 dupliku.

38 Žalobkyňa predložila kancelárii Všeobecného súdu 16. januára 2015 prvé vyjadrenie týkajúce sa prispôsobenia jej návrhov s cieľom zahrnúť do nich aj rozhodnutie 2014/776 a vykonávacie nariadenie č. 1202/2014 v rozsahu, v akom tieto akty ponechali jej meno na spornom zozname.

39 Rada predložila 9. februára 2015 svoje pripomienky k prvému prispôsobeniu návrhov tejto žaloby.

40 Žalobkyňa predložila 20. septembra 2015 kancelárii Všeobecného súdu druhé vyjadrenie týkajúce sa prispôsobenia jej návrhov s cieľom zahrnúť do nich aj rozhodnutie 2015/1008 a vykonávacie nariadenie 2015/1001 v rozsahu, v akom tieto akty ponechali jej meno na spornom zozname.

41 Rada predložila 4. novembra 2015 svoje pripomienky k druhému prispôsobeniu návrhov tejto žaloby.

42 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 89 ods. 3 písm. a), b) a d) svojho rokovacieho poriadku vyzval účastníkov konania, aby odpovedali na určité otázky, predložili isté informácie alebo údaje a tiež určité dokumenty. Účastníci konania vyhoveli tejto výzve v stanovených lehotách.

43 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 8. apríla 2016.

44 V žalobe a vo vyjadreniach týkajúcich sa úpravy návrhov žalobkyňa v podstate navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil sporné rozhodnutie a prílohu IX nariadenia č. 267/2012 v rozsahu, v akom sa jej týka,

— zrušil rozhodnutie 2014/776 a vykonávacie nariadenie č. 1202/2014 v rozsahu, v akom tieto akty ponechali jej meno na spornom zozname,

— zrušil rozhodnutie 2015/1008 a vykonávacie nariadenie 2015/1001 (ďalej len spolu s rozhodnutím 2014/776 a s vykonávacím nariadením č. 1202/2014 „sporné akty“) v rozsahu, v akom tieto akty ponechali jej meno na spornom zozname,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

45 Rada v podstate navrhuje, aby Všeobecný súd:

— odmietol ako neprípustný prvý žalobný návrh v rozsahu, v akom sa týka zrušenia prílohy IX nariadenia č. 267/2012, pokiaľ ide o žalobkyňu, a tretí žalobný návrh,

— odmietol zostávajúcu časť žaloby ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

1. *O prípustnosti*

O prípustnosti prvého žalobného návrhu v rozsahu, v akom sa týka zrušenia prílohy IX nariadenia č. 267/2012, pokiaľ ide o žalobkyňu

46 Rada navrhuje zamietnutie prvého žalobného návrhu z dôvodu neprípustnosti, a to v rozsahu, v akom sa týka zrušenia prílohy IX nariadenia č. 267/2012, pokiaľ ide o žalobkyňu. Nariadenie č. 267/2012 bolo prijaté 23. marca 2012. Bolo uverejnené a nadobudlo účinnosť 24. marca 2012. Dotknutý žalobný návrh nachádzajúci sa v žalobe podanej do kancelárie Všeobecného súdu 25. mája 2014 (bod 34 vyššie) teda bol prednesený po lehote stanovenej v článku 263 ZFEÚ.

47 Žalobkyňa navrhuje námietku neprípustnosti zamietnuť. Domnieva sa, že je prípustné, aby požadovala tak zrušenie sporného rozhodnutia, ako aj zrušenie prílohy IX nariadenia č. 267/2012 v rozsahu, v akom v nich bol ponechaný jej názov v súlade so sporným rozhodnutím, a napriek vyhláseniu rozsudku z 11. decembra 2012, Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661).

48 V tejto súvislosti je predovšetkým potrebné konštatovať, že návrhy vyplývajúce z tejto žaloby smerujúce k zrušeniu prílohy IX nariadenia č. 267/2012 v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne, sú v podstate rovnaké ako návrhy, ktoré smerujú priamo k zrušeniu sporného rozhodnutia, teda rozhodnutia Rady, tak ako vyplýva z oznámenia uverejneného 15. marca 2014, podľa ktorého má byť žalobkyňa i naďalej zapísaná v spornom zozname. Jeden i druhý návrh sa totiž v podstate týka rovnakého aktu, na základe ktorého Rada po opätovnom preskúmaní rozhodla, tak ako je to uvedené v oznámení uverejnenom 15. marca 2014, že názov žalobkyne ponechá v spornom zozname.

49 Ďalej je potrebné poukázať na to, že podľa článku 275 druhého odseku ZFEÚ a článku 263 štvrtého a šiesteho odseku ZFEÚ žalobkyňa má aktívnu legitimáciu na zrušenie rozhodnutia, ktorým sa po opätovnom preskúmaní ponecháva jej názov v spornom zozname, na základe ktorého boli reštriktívne opatrenia prijaté v súvislosti s ňou ponechané v platnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. decembra 2012, Sina Bank/Rada, T-15/11, EU:T:2012:661, body 34 a 38).

50 Napokon je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry lehota na podanie žaloby o neplatnosť proti aktom stanovujúcim individuálne reštriktívne opatrenia podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ začína pre jednotlivé uvedené osoby a subjekty plynúť odo dňa, keď im boli uvedené akty povinne oznámené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. apríla 2013, Gbagbo a i./Rada, C-478/11 P až C-482/11 P, EU:C:2013:258, bod 59).

51 Ak Rada pozná adresu osoby alebo subjektu, ktorých sa týka akt stanovujúci reštriktívne opatrenia, je povinná dotknutý akt na uvedenú adresu individuálne oznámiť (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. novembra 2011, Bank Melli Iran/Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, body 47 až 52). Z judikatúry vyplýva, že vzhľadom na to, že lehota na podanie žaloby plynie od dátumu oznámenia aktu stanovujúceho reštriktívne opatrenia, táto lehota nemôže začať plynúť vo vzťahu k osobe alebo k subjektu, na ktorých sa tento akt vzťahuje a ktorých adresu Rada pozná, ak im dotknutý akt nebol na uvedenej adrese riadne oznámený (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. septembra 2013, Bank Melli Iran/Rada, T-35/10 a T-7/11, EU:T:2013:397, body 57 a 59, a z 5. novembra 2014, Mayaleh/Rada, T-307/12 a T-408/13, EU:T:2014:926, bod 66).

52 V prejednávanej veci vyplýva z údajov v spisoch, a najmä z prílohy IX nariadenia č. 267/2012, že Rada poznala presnú adresu žalobkyne. Preto bola povinná jej sporné rozhodnutie individuálne oznámiť. Rada sa však obmedzila na uverejnenie oznámenia v úradnom vestníku, takže vzhľadom na to, že lehota na podanie žaloby plynie od dátumu oznámenia aktu, nemohla ani začať plynúť.

53 Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti je potrebné konštatovať jednak, že návrhy v tejto žalobe, ktoré smerujú k zrušeniu prílohy IX nariadenia č. 267/2012 v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne, nie sú vo vzťahu k návrhom, ktoré smerujú k zrušeniu sporného rozhodnutia, a s ktorými sa prekrývajú, samostatné, a jednak, že námietka neprípustnosti založená na oneskorenom podaní tejto žaloby v rozsahu, v akom je jej cieľom zrušenie sporného rozhodnutia, nemá právny základ, a preto musí byť zamietnutá.

O prípustnosti tretieho žalobného návrhu

54 Rada navrhuje zamietnutie tretieho žalobného návrhu, ktorý smeruje k zrušeniu rozhodnutia 2015/1008 a vykonávacieho nariadenia 2015/1001 ako neprípustného v rozsahu, v akom tieto akty ponechali názov žalobkyne na spornom zozname. Z listu z 31. júla 2015 (bod 33 vyššie) vyplýva, že žalobkyni boli dotknuté akty skutočne oznámené prostredníctvom jej advokátov. Okrem toho z niektorých formulácií v liste zo 6. decembra 2010 (bod 11 vyššie) možno vyvodiť, že v zmysle judikatúry vychádzajúcej z rozsudku z 5. novembra 2014, Mayaleh/Rada (T-307/12 a T-408/13, EU:T:2014:926, bod 74), existovala dohoda so žalobkyňou o tom, že komunikácia s ňou sa uskutoční prostredníctvom jej advokátov. Oznámením rozhodnutia 2015/1008 a vykonávacieho nariadenia 2015/1001 advokátom žalobkyne 26. júna 2015 (bod 32 vyššie) začala plynúť lehota na podanie žaloby proti uvedeným aktom, ktorá sa skončila 5. septembra 2015. Tretí žalobný dôvod nachádzajúci sa v druhom vyjadrení o prispôsobení návrhov, ktoré bolo do kancelárie Všeobecného súdu podané 20. septembra 2015 (bod 40 vyššie), tak bol predložený oneskorene.

55 Žalobkyňa navrhuje námietku neprípustnosti zamietnuť ako nedôvodnú.

56 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sú návrhy na prispôsobenie žalobných návrhov podmienené dodržaním lehoty na podanie žaloby podľa článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. septembra 2013, Bank Melli Iran/Rada, T-35/10 a T-7/11, EU:T:2013:397, bod 55, a zo 16. septembra 2013, Bank Kargoshaei a i./Rada, T-8/11, neuverejnený, EU:T:2013:470, bod 40).

57 Aby mohla táto lehota na podanie žaloby začať žalobkyni plynúť, Rada jej mala individuálne oznámiť rozhodnutie 2015/1008 a vykonávacie nariadenie 2015/1001, keďže poznala jej adresu (pozri bod 51 vyššie).

58 V prejednávanej veci Rada oznámila žalobkyni rozhodnutie 2015/1008 a vykonávacie nariadenie 2015/1001 prostredníctvom jej advokátov, listom a e-mailom z 26. júna 2015 (bod 32 vyššie).

59 Na písomnú žiadosť Všeobecného súdu (bod 42 vyššie) Rada predložila poštovú doručenku, ktorá potvrdzuje, že list z 26. júna 2015 bol doručený advokátom žalobkyne 1. júla 2015.

60 Treba však pripomenúť, že článok 263 šiesty odsek ZFEÚ hovorí o „oznámení [aktu] žalobcovi“, a nie o oznámení aktu jeho zástupcovi. Z toho vyplýva, že pokiaľ musí byť akt oznámený, aby mohla začať plynúť lehota na podanie žaloby, musí byť toto oznámenie v zásade zaslané adresátovi tohto aktu, a nie advokátom, ktorí ho zastupujú. Podľa judikatúry má totiž oznámenie vykonané zástupcovi žalobcu platnosť oznámenia vykonaného adresátovi, iba ak je takáto forma oznámenia výslovne stanovená právnou úpravou alebo dohodou účastníkov (pozri v tomto zmysle uznesenie z 8. júla 2009, Thoss/Dvor audítorov, T-545/08, neuverejnené, EU:T:2009:260, body 41 a 42; rozsudky z 11. júla 2013, BVGD/Komisia, T-104/07 a T-339/08, neuverejnené, EU:T:2013:366, bod 146, a z 5. novembra 2014, Mayaleh/Rada, T-307/12 a T-408/13, EU:T:2014:926, bod 74).

61 V prejednávanej veci uplatniteľná právna úprava, teda článok 24 ods. 3 rozhodnutia 2010/413 a článok 46 ods. 3 nariadenia č. 267/2012, výslovne neodkazuje na možnosť oznámiť reštriktívne opatrenia prijaté v súvislosti s osobou alebo subjektom zástupcovi tejto osoby alebo subjektu, ale

výslovne uvádza, že ak je adresa dotknutej osoby alebo subjektu známa, musí im byť rozhodnutie o tom, že sa na nich uplatnia reštriktívne opatrenia, oznámené priamo. Rozhodnutie 2015/1008 a vykonávacie nariadenie 2015/1001 preto mali byť oznámené priamo žalobkyni, ktorej adresu Rada poznala (bod 52 vyššie).

62 Okrem toho v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu (bod 42 vyššie) a počas pojednávania žalobkyňa spochybnila skutočnosť, že medzi ňou a Radou došlo k dohode, že všetky rozhodnutia, podľa ktorých sa na ňu majú uplatniť reštriktívne opatrenia, jej budú oznámené na adresu jej advokátov, a teda ich prostredníctvom. Je pravda, že údaje v spise neumožňujú konštatovať, že takáto dohoda bola medzi žalobkyňou a Radou uzavretá. Zo spisu nepochybne vyplýva, že na list Rady z 28. októbra 2010 (bod 10 vyššie), ktorý bol adresovaný priamo žalobkyni, odpovedali v listoch zo 6. a z 20. decembra práve jej advokáti (bod 11 vyššie), pričom v dolnej časti listu uviedli vlastnú pracovnú adresu a vyzvali Radu, aby im poskytla prístup k spisu a oznámila im skutočnosti na podporu jej rozhodnutia uplatniť reštriktívne opatrenia na ich klientku, a že Rada následne zaslala list z 22. februára 2011 (bod 13 vyššie) priamo advokátom žalobkyne, odkazujúc pritom na vyššie uvedené listy. Hoci táto korešpondencia potvrdzuje, že žalobkyňa sa obrátila na Radu prostredníctvom svojich advokátov a hoci uvedení advokáti požiadali o prístup k spisu alebo o oznámenie istých dokumentov, nevyplýva z toho, že by žalobkyňa súhlasila s tým, aby s ňou Rada na základe výnimky z uplatniteľnej právnej úpravy (pozri bod 61 vyššie) komunikovala nepriamo prostredníctvom jej advokátov. Najmä z listu z 18. júla 2011 (bod 14 vyššie) a z listu z 5. decembra 2011 (bod 16 vyššie) vyplýva, že v niektorých situáciách žalobkyňa a Rada naďalej priamo komunikovali. Okrem toho z listov z 15. januára a 31. júla 2015 (body 30 a 33 vyššie) vyplýva, že žalobkyňa si želá, aby jej príslušné dokumenty nachádzajúce sa v spise Rady boli oznámené priamo. To znamená, že je potrebné konštatovať, že žalobkyňa neuzavrela s Radou nijakú dohodu o tom, že dotknuté akty jej budú oznamované na adresu jej advokátov, a teda ich prostredníctvom.

63 Z toho vyplýva, že za okolností prejednávanej veci reálne odovzdanie dotknutých aktov advokátom žalobkyne nie je doručením, a teda oznámením týchto aktov samotnej žalobkyni.

64 Vzhľadom na uvedené treba konštatovať, že táto žaloba je v celom rozsahu prípustná.

2. *O veci samej*

65 Na podporu tejto žaloby žalobkyňa predkladá dva žalobné dôvody založené po prvé na porušení povinnosti odôvodnenia, zásady dodržiavania práva na obranu a práva na účinnú súdnu ochranu a po druhé na zjavne nesprávnom posúdení.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia, porušení zásady dodržiavania práva na obranu a práva na účinnú súdnu ochranu

66 Žalobkyňa vytýka Rade, že prijatím sporného rozhodnutia (bod 34 vyššie) a sporných aktov (bod 44 tretia zarážka vyššie) (ďalej len spoločne „napadnuté akty“) porušila povinnosť odôvodnenia, zásadu dodržiavania práva na obranu a práva na účinnú súdnu ochranu, tak ako ich vykladá súd Európskej únie a Európsky súd pre ľudské práva, keďže jej neoznámila ani presné dôvody ani dôkazy a dokumenty, ktoré by odôvodnili ponechanie jej názvu na spornom zozname po opätovnom preskúmaní. Žalobkyňa tvrdí, že v zmysle judikatúry je nedostatok odôvodnenia porušením podstatných formálnych náležitostí, ktoré nemožno napraviť len tým, že dotknutá osoba sa oboznámi s dôvodmi rozhodnutia, ktoré bolo v súvislosti s ňou prijaté v priebehu konania pred súdom Únie. Jediné dôvody, ktoré jej boli pred podaním tejto žaloby oznámené, boli dôvody citované v bode 5 vyššie. Ako bolo uznané v rozsudku z 11. decembra 2012, Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661), toto odôvodnenie bolo nedostatočné, pretože bolo príliš stručné a všeobecné. Navyše nebol predložený nijaký dôkaz týkajúci sa údajných väzieb na „Daftar“ a prípadnej účasti žalobkyne na financovaní „strategických záujmov režimu“, ktoré napokon ani neboli identifikované. V každom prípade

oznámené odôvodnenie je nesprávne, pretože jednak neexistuje nijaký dôkaz, že žalobkyňa je stále pod kontrolou nadácie alebo pod kontrolou „Daftar“, alebo že má na „Daftar“ väzbu, a jednak žalobkyňa financuje takmer výhradne fyzické osoby a súkromné kapitálové spoločnosti, pričom vládu alebo verejné subjekty financuje len minimálne. Z dodatočných dôvodov nachádzajúcich sa v liste z 5. decembra 2011 (bod 16 vyššie) nevyplýva dostatočné odôvodnenie sporných aktov. Rada sa v nich obmedzila na tvrdenie, že väčšinovým akcionárom žalobkyne bola nadácia, pričom nespresnila, čo sú „strategické záujmy režimu“, ktoré mala financovať, ani ktoré konkrétne ustanovenia rozhodnutia 2010/413 a nariadenia č. 267/2012 mali odôvodňovať ponechanie jej názvu na spornom zozname. Napriek žiadostiam v tomto zmysle jej Rada nepredložila nijakú podrobnú informáciu o dôvodoch ponechania jej názvu na spornom zozname. Jediné skutočnosti, o ktorých Rada žalobkyňu informovala a z ktorých Rada vychádzala, nedokazovali to, čo Rada v napadnutých aktoch tvrdila. Neexistencia osobitného a konkrétneho dôkazu v odôvodnení napadnutých aktov žalobkyni neumožnila porozumieť ich dosahu a ovplyvnila tak jej právo na obranu a tiež jej právo na účinnú súdnu ochranu.

67 Rada tvrdenia žalobkyne odmieta a navrhuje, aby bol prvý žalobný dôvod zamietnutý.

O porušení povinnosti odôvodnenia

68 Podľa ustálenej judikatúry vyplýva povinnosť odôvodnenia aktu spôsobujúceho ujmu zo zásady dodržiavania práva na obranu a cieľom je jednak poskytnúť dotknutej osobe dostatočné informácie na to, aby zistila, či je akt dôvodný, prípadne či má vadu, ktorá by umožnila napadnúť jeho platnosť na súde Únie, a jednak umožniť tomuto súdu vykonať preskúmanie zákonnosti tohto aktu (pozri rozsudok z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 49 a citovanú judikatúru).

69 Odôvodnenie požadované článkom 296 ZFEÚ musí jasne a jednoznačne vyjadrovať úvahy inštitúcie, ktorá ho prijala, takým spôsobom, ktorý umožní dotknutej osobe pochopiť dôvody prijatých opatrení a príslušnému súdnemu orgánu toto opatrenie preskúmať (pozri rozsudok z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 50 a citovanú judikatúru).

70 Pokiaľ ide o akt Rady, ktorým sa ukladajú reštriktívne opatrenia, odôvodnenie musí identifikovať presné a konkrétne dôvody, pre ktoré sa Rada v rámci výkonu svojej diskrečnej právomoci posúdenia domnieva, že také opatrenie sa má vzťahovať na dotknutú osobu (rozsudok z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 52).

71 Článok 24 ods. 3 rozhodnutia 2010/413 a článok 46 ods. 3 nariadenia č. 267/2012 ukladá tiež Rade povinnosť uviesť individuálne a osobitné dôvody reštriktívnych opatrení prijímaných v súlade s článkom 20 ods. 1 písm. b) toho istého rozhodnutia a článkom 23 ods. 2 písm. a) a článkom 23 ods. 3 toho istého nariadenia, a oznámiť ich dotknutým osobám a subjektom (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok zo 16. novembra 2011, Bank Melli Iran/Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, bod 48). Podľa judikatúry musí Rada v zásade splniť svoju povinnosť odôvodnenia individuálnym oznámením, pretože samotné uverejnenie v úradnom vestníku nestačí (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. septembra 2013, Makhlouf/Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, body 47 a 48; pozri rovnako v tomto zmysle analogicky rozsudok zo 16. novembra 2011, Bank Melli Iran/Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, bod 52).

72 Odôvodnenie vyžadované článkom 296 ZFEÚ, ako aj článkom 24 ods. 3 rozhodnutia 2010/413 a článkom 46 ods. 3 nariadenia č. 267/2012 musí byť prispôsobené ustanoveniam, podľa ktorých boli reštriktívne opatrenia prijaté. Požiadavka odôvodnenia sa musí posudzovať vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä na obsah aktu, charakter uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie konkrétne vymedzovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže dostatočnosť odôvodnenia musí byť posúdená nielen vzhľadom na text aktu, ale

takisto na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť (pozri rozsudok z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 53 a citovanú judikatúru).

73 Osobitne akt spôsobujúci ujmu je dostatočne odôvodnený vtedy, pokiaľ bol prijatý v kontexte, ktorý je dotknutej osobe známy a umožňuje jej pochopiť dosah opatrenia prijatého vo vzťahu k nej (pozri rozsudok z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 54 a citovanú judikatúru).

– O spornom rozhodnutí

74 Z údajov v spise citovaných v bodoch 15 a 16 vyššie vyplýva, že sporné rozhodnutie spočíva tak na pôvodnom odôvodnení vyjadrenom v bode 5 vyššie, ako aj na dodatočnom odôvodnení oznámenom žalobkyni listom z 5. decembra 2011 a uvedenom v bode 16 vyššie.

75 Celé odôvodnenie citované v bodoch 5 a 16 vyššie malo zjavne za cieľ uplatniť na žalobkyňu jednak kritérium „kontroly“ osobami alebo subjektmi označenými v tom zmysle, že sa podieľajú na šírení jadrových zbraní, ako je uvedené v článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a v článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012, sú s ním priamo spojené alebo ho podporujú, a jednak kritérium „podporovania šírenia jadrových zbraní“ uvedené v rovnakých ustanoveniach (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. decembra 2012, Sina Bank/Rada, T-15/11, EU:T:2012:661, bod 70).

76 Sporné rozhodnutie uplatňuje na žalobkyňu kritérium „kontroly“, ktoré je založené na pôvodnom odôvodnení a na dodatočnom odôvodnení, ktoré, ako bolo konštatované v bode 70 rozsudku zo 4. júna 2014, Sina Bank/Rada (T-67/12, neuverejnený, EU:T:2014:348), má zjavne za cieľ doplniť pôvodné odôvodnenie založené na uplatnení kritéria „kontroly“ na žalobkyňu.

77 Keďže pôvodné odôvodnenie citované v bode 5 vyššie už bolo označené za nedostatočné v bode 82 rozsudku z 11. decembra 2012, Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661), ktorý nadobudol sily rozhodnutej veci (bod 20 vyššie), je ešte potrebné preskúmať, či dodatočné odôvodnenie citované v bode 16 vyššie môže v prejednávanej veci pôvodné odôvodnenie doplniť tak, že požiadavky odôvodnenia napokon boli v prípade prijatia sporného rozhodnutia splnené. V rozsudku z 11. decembra 2012, Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661, body 72 až 79), sa Všeobecný súd k tejto otázke nevyjadril, keďže sa obmedzil na konštatovanie, že v rozsahu, v akom Rada v aktoch, ktoré boli pred ním napadnuté, vychádzala z tohto dodatočného odôvodnenia, ktoré bolo žalobkyni oznámené po prijatí uvedených aktov, porušila táto inštitúcia zásadu dodržiavania práva na obranu a osobitne práva žalobkyne na predchádzajúce vypočutie.

78 V prejednávanej veci umožňuje dodatočné odôvodnenie identifikovať osoby alebo subjekty, ktoré podľa Rady vykonávajú nad žalobkyňou „kontrolu“ v zmysle článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012, ktoré už nie sú označené tak ako v pôvodnom odôvodnení ako „kancelária vodcu“, ale ako „nadácia“ a samotný „vodca“.

79 Okrem toho dodatočné odôvodnenie umožňuje porozumieť spôsobu, akým podľa Rady vodca a nadácia vykonávali priamo alebo nepriamo „kontrolu“ nad žalobkyňou v zmysle článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012. Z uvedeného odôvodnenia totiž vyplýva, že nadácia sa považovala za subjekt, ktorý priamo kontroluje žalobkyňu z dôvodu, že je jej „hlavnou akcionárkou“. Z tohto odôvodnenia okrem toho vyplýva, že vodca sa považoval za osobu, ktorá žalobkyňu nepriamo kontroluje prostredníctvom nadácie, keďže „nadácia [bola] verejným orgánom zodpovedajúcim sa vodcovi“.

80 V kontexte prejednávanej veci výraz „zodpovedať sa“, ktorý používa Rada, odkazuje dostatočne zrozumiteľne na výkon „kontroly“ vodcu nad nadáciou v zmysle článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012.

81 Dodatočné odôvodnenie oznámené žalobkyni listom z 5. decembra 2011 teda bolo dostatočné na to, aby jej v kontexte prejednávanej veci umožnilo porozumieť, že sporné rozhodnutie na ňu uplatnilo kritérium „kontroly“ a konkrétne bolo založené na okolnosti, že žalobkyňa bola pod kontrolou nadácie a jej prostredníctvom pod kontrolou vodcu. Všeobecný súd tiež na základe tohto dodatočného odôvodnenia môže preskúmať dôvodnosť sporného rozhodnutia v rozsahu, v akom na žalobkyňu uplatňuje kritérium „kontroly“.

82 Z toho vyplýva, že vzhľadom na kontext prejednávanej veci je potrebné konštatovať, že sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom na žalobkyňu uplatňuje kritérium „kontroly“, bolo dostatočne právne odôvodnené vďaka dodatočnému odôvodneniu zo strany Rady.

83 Naopak sporné rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené v rozsahu, v akom sa na žalobkyňu uplatňuje kritérium „podporovanie šírenia jadrových zbraní“. Pôvodné odôvodnenie citované v bode 5 vyššie, upravené dodatočným odôvodnením citovaným v bode 16 vyššie, sa v podstate obmedzuje na konštatovanie, že žalobkyňa prispieva „k financovaniu strategických záujmov režimu“, keďže jej „hlavnou akcionárkou bola aj naďalej nadácia, teda verejný orgán zodpovedajúci sa vodcovi“.

84 Aj keby bolo možné uznať šírenie jadrových zbraní za „strategický záujem režimu“, odôvodnenie sporného rozhodnutia neumožňuje uznať osobitné a konkrétne dôvody, pre ktoré Rada usúdila, že žalobkyňa prispela k financovaniu šírenia jadrových zbraní.

85 Aj keby totiž bolo možné z dôvodov, ktoré poukazujú na kapitálové väzby medzi nadáciou a žalobkyňou, ako to tvrdí Rada vo svojich písomnostiach, vyvodiť, že žalobkyňa vyplácala nadácii vysoké dividendy a poskytuje jej finančné služby, pravdou zostáva, že tieto dôvody nijako nevysvetľujú, ako nadácia alebo vodca používajú uvedené sumy alebo uvedené služby, aby prispeli k šíreniu jadrových zbraní. Na jednej strane z odôvodnenia sporného rozhodnutia nevyplýva, že nadácia sa priamo alebo nepriamo zúčastnila na šírení jadrových zbraní, takže v prejednávanej veci nemožno takúto účasť predpokladať. Na druhej strane rovnaké odôvodnenie neobsahuje nič, čo by poukazovalo na to, že vyplatené dividendy alebo finančné služby, ktoré žalobkyňa ponúkla nadácii, boli alebo mohli byť použité tak, aby priamo alebo nepriamo prispeli k šíreniu jadrových zbraní. Takéto použitie nemožno v prejednávanej veci predpokladať.

86 Z toho vyplýva, že je potrebné konštatovať, že sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom na žalobkyňu uplatňuje kritérium „podporovania šírenia jadrových zbraní“, nebolo dostatočne právne odôvodnené.

87 Je preto potrebné prijať výhradu založenú na porušení povinnosti odôvodnenia, a to v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu sporného rozhodnutia, pokiaľ na žalobkyňu uplatňuje kritérium „podporovania šírenia jadrových zbraní“ (bod 86 vyššie) a odmietnuť túto výhradu v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu tohto rozhodnutia, pokiaľ na žalobkyňu uplatňuje kritérium „kontroly“ (bod 82 vyššie).

– O sporných aktoch

88 Z údajov v spise citovaných v bodoch 24, 27, 28, 31 a 32 vyššie vyplýva, že sporné akty sú založené na novom odôvodnení uvedenom v bode 24 vyššie.

89 V tomto novom odôvodnení Rada pripomenula väzby medzi žalobkyňou a nadáciou a vodcom, konkrétne že „[žalobkyňu] kontroluje nadácia…, významný iránsky polovládny subjekt, ktorý je pod priamou kontrolou… vodcu a ktorý vlastní 84 % akcií [žalobkyne]“. Okrem toho Rada uviedla, že

„[žalobkyňa] poskytuje finančné služby nadácii… a skupine jej dcérskych pobočiek a spoločností“, z čoho vyvodila, že „[žalobkyňa] tak prostredníctvom nadácie… poskytuje finančnú podporu vláde Iránu“.

90 Tieto dôvody majú zjavne za cieľ uplatniť na žalobkyňu jednak kritérium „kontroly“ osobou alebo subjektom, ktoré sa podieľajú na šírení jadrových zbraní alebo sú s týmto šírením priamo spojené alebo ho podporujú, tak ako to vyplýva z článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a v článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012 a jednak kritérium „podpory iránskej vlády“ stanovené v článku 20 ods. 1 písm. c) rozhodnutia 2010/413 a v článku 23 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 267/2012. Pokiaľ ide o druhé uvedené hľadisko, sú teda sporné akty v porovnaní so sporným rozhodnutím založené na novom kritériu (pozri tiež bod 75 vyššie).

91 Prvá časť odôvodnenia uvedeného v bode 89 vyššie bola v kontexte prejednávanej veci dostatočná, aby žalobkyňa pochopila, že sporné akty na ňu uplatnili kritérium „kontroly“ a zakladajú sa konkrétne na okolnosti, že žalobkyňa bola prostredníctvom nadácie pod kontrolou vodcu. Okrem toho Všeobecný súd môže na základe tohto odôvodnenia preskúmať odôvodnenosť sporných aktov v rozsahu, v akom uplatňujú na žalobkyňu kritérium „kontroly“.

92 Pokiaľ ide o druhú časť odôvodnenia uvedeného v bode 89 vyššie, v kontexte prejednávanej veci bolo dostatočné, aby žalobkyni umožnilo pochopiť, že sporné akty na ňu uplatňovali aj kritérium „podpory iránskej vlády“ a zakladajú sa konkrétne na okolnosti, že žalobkyňa poskytovala finančné služby nadácii a skupine jej dcérskych pobočiek a spoločností, čo vzhľadom na polovládnu povahu nadácie a priamu kontrolu, ktorú nad ňou vykonáva vodca, nepriamo znamená poskytovanie finančnej podpory iránskej vláde. Okrem toho Všeobecný súd môže na základe tohto odôvodnenia preskúmať odôvodnenosť sporných aktov v rozsahu, v akom na žalobkyňu uplatňujú kritérium „podpory iránskej vlády“.

93 Z toho vyplýva, že vzhľadom na kontext prejednávanej veci je potrebné konštatovať, že sporné akty boli dostatočne právne odôvodnené, a výhradu založenú na porušení povinnosti odôvodnenia preto treba zamietnuť, pokiaľ je zameraná na zrušenie týchto aktov.

94 Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potrebné prijať výhradu založenú na porušení povinnosti odôvodnenia v rozsahu, v ako je zameraná na zrušenie sporného rozhodnutia, pokiaľ na žalobkyňu uplatňuje kritérium „podporovania šírenia jadrových zbraní“ (bod 86 vyššie) a v zostávajúcej časti ju zamietnuť (body 87 a 93 vyššie).

O porušení zásady dodržiavania práva na obranu a práva na účinnú súdnu ochranu

95 Základné právo na dodržiavanie práva na obranu počas konania pred prijatím reštriktívnych opatrení je výslovne zakotvené v článku 41 ods. 2 písm. a) Charty základných práv Európskej únie, ktorá má podľa článku 6 ods. 1 ZEÚ rovnakú právnu silu ako Zmluvy (pozri rozsudok z 13. septembra 2013, Makhlouf/Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, bod 31 a citovanú judikatúru).

96 Zásada dodržania práva na obranu vyžaduje na jednej strane, aby skutočnosti zohľadnené v neprospech dotknutej osoby alebo subjektu na účely odôvodnenia aktu, ktorý im spôsobuje ujmu, boli tejto osobe alebo subjektu oznámené, a na druhej strane, aby sa dotknutej osobe alebo subjektu umožnilo, aby na tieto skutočnosti účinne vyjadrili svoj názor (pozri analogicky rozsudok z 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran/Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, bod 93).

97 V rámci prijatia rozhodnutia, ktorým sa ponecháva meno osoby alebo názov subjektu na zozname osôb alebo subjektov, ktorých sa týkajú reštriktívne opatrenia, musí Rada dodržať právo tejto osoby alebo tohto subjektu na predchádzajúci výsluch, ak proti nim uplatňuje nové dôkazy, a to dôkazy, ktoré neboli uvedené v pôvodnom rozhodnutí o zápise ich mena alebo názvu do tohto zoznamu (pozri

v tomto zmysle rozsudky z 21. decembra 2011, Francúzsko/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 62, a z 13. septembra 2013 Makhlouf/Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, body 42 a 43).

– O spornom rozhodnutí

98 Dňa 5. decembra 2011 oznámila Rada individuálne žalobkyni dodatočné odôvodnenie sporného rozhodnutia uvedeného v bode 16 vyššie.

99 Pokiaľ ide o uplatnenie kritéria „kontroly" na žalobkyňu, tak ako je uvedené v článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a v článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012, z bodu 82 vyššie vyplýva, že odôvodnenie sporného rozhodnutia bolo dostatočné.

100 Okrem toho Rada poukazuje na to, že žalobkyni oznámila všetky dokumenty, na ktorých sa toto odôvodnenie zakladalo (bod 13 vyššie).

101 Na rozdiel od situácie v prípade aktov zrušených rozsudkom z 11. decembra 2012, Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661, body 72 až 79), (bod 77 vyššie) teda žalobkyňa mohla v prípade sporného rozhodnutia účinne spochybniť opodstatnenosť odôvodnenia týkajúceho sa uplatnenia kritéria „kontroly" na ňu a tiež dôkazy na jeho podporu, a to ešte pred prijatím tohto rozhodnutia, pričom tak mohla urobiť najmä v listoch z 23. januára 2012 (bod 17 vyššie) a zo 14. apríla 2014 (bod 22 vyššie). Okrem toho mohla žalobkyňa účinne uplatniť svoje právo na podanie žaloby, pokiaľ ide o dôvodnosť tohto odôvodnenia, ako to potvrdzuje táto žaloba.

102 Naopak z bodu 86 vyššie vyplýva, že odôvodnenie sporného rozhodnutia bolo nedostatočné, pokiaľ na žalobkyňu uplatnilo kritérium „podporovania šírenia jadrových zbraní". Žalobkyňa teda pred podaním tejto žaloby alebo v jej rámci nemohla účelne a účinne spochybniť dôvodnosť uplatnenia tohto kritéria na svoju situáciu.

103 Je preto potrebné sa domnievať, že sporné rozhodnutie porušuje v rozsahu, v akom na žalobkyňu uplatňuje kritérium „podporovanie šírenia jadrových zbraní" jej právo na obranu, ako aj jej právo na účinnú súdnu ochranu, pričom však rovnaké práva neporušuje, keď na žalobkyňu uplatňuje kritérium „kontroly".

104 Je preto potrebné prijať výhradu založenú na porušení zásady dodržiavania práva na obranu a práva na účinnú súdnu ochranu v rozsahu, v akom je namierená na zrušenie sporného rozhodnutia, pokiaľ na žalobkyňu uplatňuje kritérium „podporovanie šírenia jadrových zbraní" a zamietnuť ju v zostávajúcej časti, teda v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu sporného rozhodnutia, pokiaľ na žalobkyňu uplatňuje kritérium „kontroly".

– O sporných aktoch

105 Dňa 1. septembra 2014 Rada žalobkyni individuálne oznámila odôvodnenie sporných aktov, tak ako je uvedené v bode 24 vyššie.

106 Z bodu 93 vyššie vyplýva, že toto odôvodnenie bolo možné z hľadiska požiadaviek judikatúry považovať za dostatočné, pokiaľ ide jednak o uplatnenie kritéria „kontroly" na žalobkyňu, tak ako je uvedené v článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a v článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012, a jednak o uplatnenie kritéria „podpory iránskej vlády", tak ako je uvedené v článku 20 ods. 1 písm. c) rozhodnutia 2010/413 a v článku 23 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 267/2012.

107 Okrem toho Rada poukazuje na to, že žalobkyni oznámila všetky dokumenty, na ktorých sa toto odôvodnenie zakladá (bod 25 vyššie).

108 Žalobkyňa mohla toto odôvodnenie a tiež dôkazy na jeho podporu spochybniť ešte pred prijatím sporných aktov, a to najmä v listoch zo 17. septembra 2014 (bod 26 vyššie) a z 15. januára 2015 (bod 30 vyššie).

109 Navyše žalobkyňa mohla účinne uplatniť svoje právo podať žalobu, keď v rámci tejto žaloby najmä namietala, že „finančne nepodporila vládu viac ako akákoľvek iná centrálna banka na svete“ a že „už vôbec neposkytla taký druh pomoci, o aký ide v napadnutých aktoch, konkrétne podporu na činnosti týkajúce sa šírenia jadrových zbraní“.

110 Právo žalobkyne na obranu, ako aj jej právo na účinnú súdnu ochranu boli teda v súvislosti s prijatím sporných aktov v plnej miere zachované.

111 Z toho vyplýva, že výhradu založenú na porušení zásady dodržiavania práva na obranu a práva na účinnú súdnu ochranu je potrebné zamietnuť v rozsahu, v akom je zameraná na zrušenie sporných aktov.

112 Zo všetkých uvedených skutočností vyplýva, že prvý žalobný dôvod sa musí prijať len v rozsahu, v akom je zameraný na sporné rozhodnutie a len pokiaľ toto rozhodnutie uplatňuje na žalobkyňu kritérium „podporovanie šírenia jadrových zbraní“. Vo zvyšnej časti je nutné prvý žalobný dôvod zamietnuť.

113 Keďže uplatnenie kritéria „kontroly“ na žalobkyňu v napadnutých aktoch, ako aj uplatnenie kritéria „podpory iránskej vlády“ v sporných aktoch nie je ovplyvnené konštatovaním protiprávnosti v bodoch 87, 94 a 104 vyššie, uvedené konštatovanie protiprávnosti nemôže odôvodniť zrušenie týchto aktov. Pokiaľ totiž ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o prijatí reštriktívnych opatrení, Súdny dvor vzhľadom na ich preventívnu povahu rozhodol, že ak sa súd Únie domnieva, že aspoň jedno z uvedených odôvodnení je dostatočne presné a konkrétne, je podložené a predstavuje samo osebe dostatočný základ tohto rozhodnutia, okolnosť, že ostatné z týchto odôvodnení túto požiadavku nespĺňajú, nemôže odôvodniť zrušenie uvedeného rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 130).

114 Je preto potrebné sa ďalej zamerať na druhý žalobný dôvod a preskúmať, či Rada tým, že uplatnila kritérium „kontroly“ v napadnutých aktoch a kritérium „podpory iránskej vlády“ v sporných aktoch nepoznačila všetky uvedené akty nesprávny posúdením.

O druhom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení

115 Žalobkyňa vytýka Rade, že sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa po opätovnom preskúmaní rozhodla prostredníctvom napadnutých aktov ponechať jej meno v spornom zozname. Poukazuje na to, že jediné dôvody, ktoré jej boli oznámené s cieľom odôvodniť ponechanie uvedeného zápisu v platnosti, boli nesprávne, keďže žalobkyňa nie je prepojená so záujmami „Daftar“ a ani sa nezúčastňuje na financovaní „strategických záujmov režimu“ alebo konkrétne na šírení jadrových zbraní. Rada nezohľadnila skutočnosť, že organizácia a fungovanie žalobkyne zodpovedá organizácii a fungovaniu bežnej súkromnej banky. Členovia jej vedenia boli zvolení na základe ich kvalifikácie a schopností, pričom nikoho z nich nevymenoval „Daftar“ a nikto z nich s ním ani nebol prepojený. Služby a pôžičky banka poskytovala súkromným osobám, fyzickým osobám a podnikom, a nie verejným subjektom. Napriek tomu, že nadácia je jej väčšinovou akcionárkou, nemôže to odôvodniť ponechanie jej názvu v spornom zozname, pretože nadácia, ako aj Daftar fungujú nezávisle od vlády a iránskej výkonnej moci, a to jednak z inštitucionálnych a organizačných dôvodov a jednak na základe ústavnej zásady deľby moci, tak ako vyplýva z článku 57 iránskej ústavy. V prejednávanej veci Rada neuplatnila jediné kritérium, ktoré jej podľa judikatúry umožňuje prijať opatrenie zmrazenia finančných prostriedkov osoby alebo subjektu, a to kritérium podpory iránskej vlády, teda kritérium, ktoré navyše nemôže byť nepriame, ale nevyhnutne musí mať priamu povahu. Rada mala rovnako ako orgány

Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska vyvodiť dôsledky z rozsudku zo 4. júna 2014, Sina Bank/Rada (T-67/12, neuverejnený, EU:T:2014:348), ktorý vyžadoval ukončiť zmrazenie finančných prostriedkov uplatnené na žalobkyňu.

116 Rada odmieta tvrdenia žalobkyne a navrhuje, aby bol druhý žalobný dôvod zamietnutý ako nedôvodný.

117 Ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, súdne preskúmanie aktu, ktorým sa ukladajú reštriktívne opatrenia voči osobe alebo subjektu, vyžaduje okrem iného od súdov Únie, aby zabezpečili, že sporný akt je prijatý na základe dostatočne zistených skutkových okolností. Je preto potrebné overiť skutočnosti uvádzané v zhrnutí dôvodov, o ktoré sa predmetný akt opiera, aby súdne preskúmanie nebolo obmedzené len na abstraktné posúdenie pravdepodobnosti uvádzaných dôvodov, ale aby sa týkalo otázky, či sú tieto dôvody, alebo aspoň jeden z nich, ktorý je sám osebe dostatočný na odôvodnenie tohto aktu, podložené (pozri rozsudok z 28. novembra 2013, Rada/Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 64 a citovanú judikatúru).

118 Na tento účel prináleží súdu Únie pristúpiť k tomuto preskúmaniu a prípadne vyzvať príslušný orgán Únie, aby predložil informácie a dôkazy, či už dôverné alebo nie, ktoré sú relevantné pre toto preskúmanie (pozri rozsudok z 28. novembra 2013, Rada/Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 65 a citovanú judikatúru).

119 V prípade pochybností je úlohou príslušného orgánu Únie, aby preukázal opodstatnenosť dôvodov uplatňovaných proti dotknutej osobe alebo dotknutému subjektu, pričom táto osoba alebo subjekt nie sú povinní predložiť opačné dôkazy svedčiace o neopodstatnenosti uvedených dôvodov (pozri rozsudok z 28. novembra 2013, Rada/Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 66 a citovanú judikatúru).

120 V prvom rade z judikatúry citovanej v bodoch 117 až 119 vyššie vyplýva, že preskúmanie, ktoré v prejednávanej veci Všeobecný súd vykonáva, nie je obmedzené na preskúmanie zjavne nesprávneho posúdenia. Preto nie je potrebné sa zameriavať na skutočnosť, že chyba, ktorej sa Rada dopustila, má podľa žalobkyne zjavnú povahu.

O spornom rozhodnutí

121 Ako bolo uvedené v bodoch 75 a 78 až 81 vyššie, z pôvodného a dodatočného odôvodnenia sporného rozhodnutia, tak ako sú uvedené v bodoch 5 a 16 vyššie, vyplýva, že toto rozhodnutie je založené najmä na tom, že na žalobkyňu sa uplatňuje kritérium „kontroly“, tak ako je uvedené v článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a v článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012, a konkrétne vychádza z toho, že žalobkyňa bola pod kontrolou nadácie a jej prostredníctvom pod kontrolou vodcu.

122 Tvrdenia žalobkyne možno v podstate pochopiť tak, že v nich Rade vytýka, že v spornom rozhodnutí sa dopustila nesprávneho posúdenia, keď usúdila, že žalobkyňa je pod kontrolou osôb alebo subjektov, ktoré sa podieľajú na šírení jadrových zbraní alebo sú s týmto šírením priamo spojené alebo ho podporujú, tak ako to vyplýva z článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a z článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012.

123 V tejto súvislosti je uplatnenie kritéria „kontroly“ založené na existencii nezanedbateľného nebezpečenstva, že pokiaľ sú zmrazené finančné prostriedky osôb alebo subjektov, ktoré sa podieľajú na šírení jadrových zbraní, tieto osoby alebo subjekty budú vyvíjať nátlak na osoby alebo subjekty, ktoré vlastnia alebo kontrolujú, s cieľom obísť účinky opatrení, ktoré sa ich týkajú, tak že kontrolované subjekty alebo osoby podnecujú, aby im finančné prostriedky priamo alebo nepriamo previedli, alebo tak, že kontrolované subjekty alebo osoby uskutočnia transakcie, ktoré sami vzhľadom na zmrazenie nemôžu uskutočniť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. marca 2012, Melli Bank/Rada, C-380/09 P, EU:T:2012:137, bod 58). Vzhľadom na toto nebezpečenstvo je zmrazenie finančných prostriedkov osôb

alebo subjektov, ktoré sú kontrolované osobami alebo subjektmi, ktorých finančné prostriedky sú zmrazené, nevyhnutné a primerané na zabezpečenie účinnosti prijatých opatrení a zaručenie toho, že tieto opatrenia sa nebudú obchádzať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. marca 2012, Melli Bank/Rada, C-380/09 P, EU:T:2012:137, bod 58).

124 Z článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012 tak Rade vyplýva povinnosť zmraziť finančné prostriedky akýchkoľvek osôb alebo subjektov kontrolovaných osobou alebo subjektom, ktoré sa podieľajú na šírení jadrových zbraní alebo sú s týmto šírením priamo spojené alebo ho podporujú, bez toho, aby opatrenie prijaté na takomto základe muselo byť odôvodnené skutočnosťou, že kontrolované osoby alebo subjekty sa sami na takomto šírení podieľajú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. marca 2012, Melli Bank/Rada, C-380/09 P, Zb., EU:C:2012:137, body 39 a 40).

125 Vzhľadom na znenie článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012, ktorý je zameraný na osoby a subjekty, ktoré sú v závislosti od jednotlivých jazykových verzií „označené“ alebo „identifikované“ ako osoby alebo subjekty zapojené do šírenia jadrových zbraní, a vzhľadom na judikatúru týkajúcu sa uplatnenia kritéria „kontroly“ citovaného v bodoch 123 a 124 vyššie, Rada môže prijímať reštriktívne opatrenia len v súvislosti s osobami a subjektmi, ktorých mená sú zapísané na zozname osôb a subjektov podliehajúcich reštriktívnym opatreniam, lebo sú pod kontrolou osôb alebo subjektov, ktoré sú „označené“ alebo „identifikované“ ako osoby alebo subjekty, ktoré sa podieľajú na šírení jadrových zbraní, alebo sú s týmto šírením priamo spojené, alebo ho podporujú.

126 Rada v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu (bod 42 vyššie) uviedla, že v čase prijatia sporného rozhodnutia názov nadácie ani meno vodcu neboli uvedené na spornom zozname, v ktorom sa nachádzali mená a názvy osôb a subjektov, ktoré boli oficiálne „označené“ alebo „identifikované“ ako osoby alebo subjekty, ktoré sa podieľajú na šírení jadrových zbraní alebo sú s týmto šírením priamo spojené, alebo ho podporujú v zmysle článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenie č. 267/2012, a z toho dôvodu sa na nich museli uplatniť reštriktívne opatrenia, akým je aj zmrazenie finančných prostriedkov. Nebezpečenstvo obchádzania sankcií zmrazenia finančných prostriedkov, ktoré, ako bolo pripomenuté v bode 123 vyššie, za normálnych okolností odôvodňuje uplatnenie kritéria „kontroly“, v prejednávanej veci, neexistuje.

127 Keďže Rada neuviedla v čase prijatia sporného rozhodnutia v spornom zozname meno vodcu a názov nadácie, nemohla oprávnene prijať uvedené rozhodnutie v rozsahu, v akom toto rozhodnutie na žalobkyňu uplatňuje kritérium „kontroly“.

128 Akékoľvek iné riešenie by žalobkyňu dostalo do mimoriadne nepriaznivej procesnej pozície z hľadiska obrany jej práv a jej práva na účinnú súdnu ochranu, keďže na to, aby mohla spochybniť reštriktívne opatrenia, ktoré boli v súvislosti s ňou prijaté, mohla by sa ocitnúť v situácii, v ktorej by musela spochybniť zodpovednosť vodcu alebo nadácie, pokiaľ ide o šírenie jadrových zbraní, a to bez toho, aby mohla v tejto súvislosti rátať s pomocou vodcu alebo nadácie, proti ktorým nebolo prijaté nijaké reštriktívne opatrenie.

129 Rada sa preto v spornom rozhodnutí dopustila nesprávneho posúdenia, keď na žalobkyňu uplatnila kritérium „kontroly“.

130 Z toho vyplýva, že druhý žalobný dôvod je v tomto rozsahu potrebné prijať a konštatovať, že sporné rozhodnutie nie je dôvodné, keďže na žalobkyňu uplatňuje kritérium „kontroly“.

131 Sporné rozhodnutie preto musí byť zrušené ako sčasti nedostatočne odôvodnené (bod 87 vyššie), ako aj z dôvodu rozporu so zásadou dodržiavania práva na obranu a práva na účinnú súdnu ochranu (bod 104 vyššie), a sčasti nedôvodné (bod 130 vyššie).

O sporných aktoch

132 Ako bolo uvedené v bodoch 90 a 91 vyššie, z odôvodnenia sporných aktov uvedeného v bode 24 vyššie vyplýva, že toto odôvodnenie je založené najmä na uplatnení kritéria „kontroly“ na žalobkyňu v zmysle článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012, a konkrétne v tejto súvislosti vychádza z okolnosti, že žalobkyňa je pod kontrolou nadácie a jej prostredníctvom pod kontrolou vodcu.

133 Tvrdeniam žalobkyne možno v podstate porozumieť tak, že Rade vytýka, že v spornom rozhodnutí sa dopustila nesprávneho posúdenia, keď usúdila, že žalobkyňa je pod kontrolou osôb alebo subjektov označených za osoby alebo subjekty, ktoré sa podieľajú na šírení jadrových zbraní alebo sú s týmto šírením priamo spojené alebo ho podporujú v zmysle článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012.

134 Z dôvodov, ktoré sú uvedené v bodoch 123 až 125 vyššie, Rada mohla oprávnene prijať reštriktívne opatrenia len v súvislosti s osobami a subjektmi, ktoré sú pod kontrolou osôb alebo subjektov, ktoré sú zapísané na zozname osôb a subjektov podliehajúcich reštriktívnym opatreniam ako osoby alebo subjekty „označené“ alebo „identifikované“ v tom zmysle, že sa podieľajú na šírení jadrových zbraní alebo sú s týmto šírením priamo spojené, alebo ho podporujú.

135 Rada v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu (bod 42 vyššie) uznala, že názov nadácie ani meno vodcu neboli v čase prijatia sporných aktov uvedené na spornom zozname, ktorý obsahoval mená a názvy osôb a subjektov, ktoré boli oficiálne označené alebo identifikované v tom zmysle, že sa podieľajú na šírení jadrových zbraní alebo sú s týmto šírením priamo spojené, alebo ho podporujú v zmysle článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012. Rada preto nebola oprávnená prijať uvedené akty v rozsahu, v akom na žalobkyňu uplatňovali kritérium „kontroly“.

136 Rada sa preto dopustila nesprávneho posúdenia, keď v sporných aktoch uplatnila na žalobkyňu kritérium „kontroly“.

137 Z toho vyplýva, že sporné akty nie sú dôvodné v rozsahu, v akom na žalobkyňu uplatňujú kritérium „kontroly“.

138 Keďže sporné akty sú založené na uplatnení dvoch odlišných kritérií, len jedno uvedené nesprávne posúdenie nestačí na to, aby odôvodnilo zrušenie týchto aktov, a to v zmysle judikatúry citovanej v bode 113 vyššie, podľa ktorej dodržanie jedného kritéria stanoveného právnou úpravou stanovujúcou reštriktívne opatrenia stačí na odôvodnenia uplatnenia týchto opatrení.

139 Ako už totiž bolo uvedené v bode 90 vyššie, z odôvodnenia sporných aktov stanovených v bode 24 vyššie vyplýva, že sú založené aj na uplatnení kritéria „podpory iránskej vlády“ na žalobkyňu, tak ako je uvedené v článku 20 ods. 1 písm. c) rozhodnutia 2010/413 a v článku 23 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 267/2012, a konkrétne na okolnosti, že žalobkyňa „poskytovala finančné služby nadácii… a skupine jej dcérskych pobočiek a spoločností“.

140 Rada vo svojich písomnostiach odkazuje na to, že žalobkyňa nadácii vyplatila „dividendy a bonusy“, a najmä na okolnosť, že zo stanov žalobkyne a z jej výročnej správy za daňový rok ukončený 20. marca 2010, teda z dokumentov pripojených v prílohe k žalobe, vyplýva, že nadácia ako akcionárka žalobkyne dostáva vysoké dividendy a bonusy, avšak tieto tvrdenia nemožno zohľadniť, keďže sa neviažu na osobitný dôvod v sporných aktoch, ktorým sa odôvodňuje uplatnenie kritéria „podpory iránskej vlády“ na žalobkyňu, a ktorý spočíva v tom, že „poskytovala finančné služby nadácii… a skupine jej dcérskych pobočiek a spoločností“.

141 Rozdelenie dividend a bonusov zo strany spoločnosti medzi akcionárov totiž nemožno vnímať tak, že spoločnosť poskytuje akcionárom finančné služby. Skrývajúc sa za túto argumentáciu, sa Rada snaží poukázať na iné skutočnosti, ako sú tie, na základe ktorých boli sporné akty prijaté.

142 Zákonnosť napadnutých aktov však možno preskúmavať len podľa skutkového a právneho stavu, na základe ktorého boli akty prijaté, pričom Všeobecný súd nemôže vyhovieť výzve Rady, aby v konečnom dôsledku nahradil dôvody, na ktorých sa tieto akty zakladajú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. októbra 2012, Oil Turbo Compressor/Rada, T-63/12, EU:T:2012:579, bod 29).

143 Z toho vyplýva, že tvrdenia Rady založené na vyplatení dividend alebo bonusov nadácii nemožno zohľadniť na účely posúdenia dôvodnosti sporných aktov v rozsahu, v akom na žalobkyňu uplatňujú kritérium „podpory iránskej vlády“.

144 Rada v každom prípade poukazuje iba na to, že nadácia vyplatila dividendy a bonusy nadácii, hoci dôvody sporných aktov odkazujú na finančné služby, ktoré žalobkyňa poskytovala nielen samotnej nadácii, ale aj „skupine jej dcérskych pobočiek a spoločností“.

145 Okrem toho Rada vo svojich písomnostiach odkazuje na to, že zo stanov žalobkyne a z jej výročnej správy za daňový rok ukončený 20. marca 2010 vyplýva, že nadácia ako akcionárka žalobkyne „sa zúčastňuje na sérii transakcií, ktoré sa dotýkajú [žalobkyne]“.

146 Žalobkyňa tvrdí, že „Rada nepredniesla nijaký formálny dôkaz, ktorý by preukazoval, že by uprednostnila verejný orgán alebo verejný podnik“ a poukazuje na to, že „čísla a účtovníctvo spoločnosti potvrdzujú, že takmer všetky pôžičky, úvery a iné [jej] služby… boli ponúkané fyzickým osobám a súkromným kapitálovým spoločnostiam, ktoré ich využívali, a nie vláde alebo verejným subjektom“ a „že [jej] služby a pôžičky boli ponúkané typickej klientele fyzických osôb a podnikov, ktoré ich využívali, a nie vláde a národným ustanovizniam a podnikom“, pričom v tejto súvislosti odkazuje na zoznam hlavných klientov za obdobie od marca do novembra 2010, uvedený v prílohe tejto žaloby.

147 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že kritérium „podpory iránskej vlády“, ktorým sa rozširuje pôsobnosť reštriktívnych opatrení s cieľom posilniť tlak na Irán islamskú republiku, sa vzťahuje len na činnosť osôb alebo subjektov, ktoré nezávisle od akejkoľvek zistenej priamej alebo nepriamej väzby na šírenie jadrových zbraní môžu svojím kvantitatívnym alebo kvalitatívnym významom podporiť uvedené šírenie tým, že poskytujú iránskej vláde podporu vo forme materiálnych, finančných alebo logistických zdrojov, alebo prostriedkov, ktoré jej umožňujú toto šírenie vykonávať (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. júla 2014, National Iranian Oil Company/Rada, T-578/12, neuverejnené, EU:T:2014:678, body 118 až 120, 140 a 141). Kritérium „podpory iránskej vlády“ teda nie je zamerané na všetky formy podpory, teda aj na minimálnu, či symbolickú podporu poskytovanú iránskej vláde, ale len na formy podpory, ktoré vzhľadom na svoj kvantitatívny alebo kvalitatívny rozsah môžu tejto vláde umožniť šírenie jadrových zbraní. Podľa výkladu podaného v rámci preskúmania súdom Únie z hľadiska cieľa, ktorým je vyvinúť tlak na iránsku vládu, aby ukončila šírenie jadrových zbraní, tak sporné kritérium objektívne definuje vymedzenú kategóriu osôb a subjektov, ktorých finančné prostriedky môžu byť zmrazené (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2014, National Iranian Oil Company/Rada, T-578/12, neuverejnený, EU:T:2014:678, bod 119).

148 V prejednávanej veci Rada netvrdí, že žalobkyňa priamo finančne podporuje iránsku vládu, ale že jej takúto podporu poskytuje „prostredníctvom nadácie“. Hoci v odôvodnení sporných aktov je nadácia označená ako „významný iránsky polovládny subjekt, ktorý je pod priamou kontrolou vodcu“, takýto subjekt nemožno jednoducho stotožňovať s iránskou vládou.

149 Takéto nepriame uplatnenie kritéria „podpory iránskej vlády“ je vzhľadom na cieľ, ktorý uvedené kritérium sleduje, a pripomína ho bod 147 vyššie, odôvodnené, len ak je preukázané, že osoby alebo subjekty, ktoré vystupujú ako sprostredkovatelia, buď sami poskytujú iránskej vláde podporu v zmysle článku 20 ods. 1 písm. c) rozhodnutia 2010/413 a článku 23 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 267/2012 alebo ich iránska vláda využíva na podporu šírení jadrových zbraní.

150 V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by nadácia poskytovala podporu iránskej vláde v zmysle článku 20 ods. 1 písm. c) rozhodnutia 2010/413 a článku 23 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 267/2012.

151 Samotná okolnosť, na ktorú poukazuje Rada, že nadácia je „významný iránsky polovládny subjekt, ktorý je pod priamou kontrolou vodcu“, nestačí na preukázanie, že iránskej vláde poskytovala podporu, ktorá by vzhľadom na svoj kvantitatívny alebo kvalitatívny rozsah mohla tejto vláde umožniť šírenie jadrových zbraní, tak ako to vyžaduje judikatúra citovaná v bode 147 vyššie, alebo že by ju iránska vláda využívala na politiku šírenia jadrových zbraní.

152 Okrem toho Rada nezapísala názov nadácie do sporného zoznamu medzi osoby a subjekty, ktoré sú označené alebo identifikované ako osoby a subjekty poskytujúce podporu iránskej vláde v zmysle článku 20 ods. 1 písm. c) rozhodnutia 2010/413 a článku 23 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 267/2012, alebo medzi osoby a subjekty, ktoré sa podieľajú na šírení jadrových zbraní alebo sú s týmto šírením priamo spojené, alebo ho podporujú v zmysle článku 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2010/413 a článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 267/2012.

153 Napokon v rámci tohto konania Rada neposkytla nijaký dôkaz, ktorý by potvrdil, že nadácia poskytovala iránskej vláde podporu, alebo že by sa podieľala na šírení jadrových zbraní, alebo by bola s týmto šírením priamo spojená, alebo ho podporovala.

154 Podmienky, ktoré by odôvodňovali nepriame uplatnenie kritéria „podporovania iránskej vlády“ zo strany žalobkyne (bod 149 vyššie) preto nie sú v prejednávanej veci splnené.

155 Je preto potrebné konštatovať, že Rada sa dopustila nesprávneho posúdenia, keď v sporných aktoch uplatnila kritérium „podpory iránskej vlády“ na žalobkyňu.

156 Preto je potrebné aj bez toho, aby bolo nutné skúmať, či žalobkyňa poskytla nadácii finančné služby, prijať druhý žalobný dôvod a konštatovať, že sporné akty nie sú v rozsahu, v akom na žalobkyňu uplatňujú kritérium „podpory iránskej vlády“, dôvodné.

157 Sporné akty preto musia byť zrušené ako nedôvodné.

158 Vzhľadom na závery, ktoré boli formulované v bodoch 131 a 157 vyššie, treba vyhovieť celej tejto žalobe a zrušiť všetky napadnuté akty.

O časových účinkoch zrušenia napadnutých aktov

159 Ako Rada uviedla v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu (bod 42 vyššie), účinky zápisu názvu žalobkyne do sporného zoznamu sa v zmysle článku 26 ods. 5 rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím Rady (SZBP) 2015/1863 z 18. októbra 2015 (Ú. v. EÚ L 274, 2015, s. 174), ktorý sa uplatňuje od 16. januára 2016 v zmysle článku 1 rozhodnutia Rady (SZBP) 2016/37 zo 16. januára 2016 o dátume uplatňovania rozhodnutia 2015/1863 (Ú. v. EÚ L 11 I, 2016, s. 1), pozastavujú. Pravdou zostáva, že kým názov žalobkyne zostáva na spornom zozname, účinky rozhodnutia 2015/1008 a vykonávacieho nariadenia 2015/1001 spôsobujú, že žalobkyňa čelí riziku opätovného prijatia reštriktívnych opatrení voči nej, ak by Iránska islamská republika nedodržala záväzky, ku ktorým sa zaviazala vo vzťahu k Spolkovej republike Nemecko, Francúzskej republike, Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska, Čínskej ľudovej republike, Spojeným štátom

americkým a Ruskej federácii, s podporou Vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku v rámci spoločného akčného plánu definujúceho postup, ktorý je potrebné dodržať s cieľom nájsť globálne a dlhodobé riešenie šírenia jadrových zbraní.

160 Pokiaľ ide ďalej o vykonávacie nariadenie 2015/1001, je potrebné pripomenúť, že na základe článku 60 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie odchylne od ustanovení článku 280 ZFEÚ nadobúdajú rozhodnutia Všeobecného súdu, ktoré vyhlasujú nariadenia za neplatné, právoplatnosť až po uplynutí odvolacej lehoty uvedenej v článku 56 prvom odseku tohto štatútu, alebo ak bolo v rámci tejto lehoty podané odvolanie, po jeho zamietnutí.

161 V prejednávanej veci má vykonávacie nariadenie č. 2015/1001 právnu povahu nariadenia v zmysle článku 60 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, keďže jeho článok 2 stanovuje, že je vo všetkých svojich častiach záväzné a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch, čo zodpovedá účinkom nariadenia tak, ako sú upravené v článku 288 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. apríla 2016, Rada/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:T:2016:284, bod 121). Článok 60 druhý odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie sa preto na vykonávacie nariadenie 2015/1001 uplatní.

162 Rada teda v zmysle článku 60 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie disponuje lehotou dva mesiace od doručenia tohto rozsudku, predĺženú o desaťdňovú lehotu zohľadňujúcu vzdialenosť, aby porušenia konštatované v súvislosti s vykonávacím nariadením 2015/1001 napravila prípadným prijatím nových reštriktívnych opatrení voči žalobkyni.

163 Pokiaľ ide o rozhodnutie 2015/1008, treba pripomenúť, že podľa článku 264 druhého odseku ZFEÚ Všeobecný súd môže, ak to považuje za potrebné, uviesť, ktoré z účinkov aktu, ktorý vyhlásil za neplatný, sa považujú za konečné. V prejednávanej veci by rozdiel v čase nadobudnutia účinnosti rozhodnutia o zrušení vykonávacieho nariadenia 2015/1001 a dátumom zániku účinnosti rozhodnutia 2015/1008 mohol spôsobiť vážny zásah do právnej istoty, keďže rozhodnutie 2015/1008 a vykonávacie nariadenie 2015/1001 stanovujú uloženie rovnakých reštriktívnych opatrení žalobkyni. Je preto potrebné ponechať v platnosti účinky rozhodnutia 2015/1008 v rozsahu, v akom toto rozhodnutie ponecháva názov žalobkyne na zozname v prílohe II rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644, až do dátumu právoplatnosti tohto rozsudku v časti, v ktorej vyhlasuje neplatnosť vykonávacieho nariadenia 2015/1001, pokiaľ toto nariadenie ponecháva názov žalobkyne na zozname nachádzajúcom sa v prílohe IX nariadenia č. 267/2012 [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2013, Persia International Bank/Rada, T-493/10, EU:T:2013:398, bod 129 (neuverejnený) a citovanú judikatúru].

164 Keďže ostatné napadnuté akty viac nemajú nijaké účinky, netýka sa ich uplatnenie článku 264 druhého odseku ZFEÚ.

O trovách

165 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Rada nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom žalobkyne.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Rady Európskej únie, tak ako vyplýva z oznámenia z 15. marca 2014 určeného osobám a subjektom, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia ustanovené v rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP a v nariadení Rady (EÚ) č. 267/2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ponechať názov Sina Bank na zozname uvedenom v prílohe II rozhodnutia Rady 2010/413/SZBP z 26. júla 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a o zrušení spoločnej pozície 2007/140/SZBP, zmeneného a doplneného rozhodnutím Rady 2010/644/SZBP z 25. októbra 2010, a v prílohe IX nariadenia Rady (EÚ) č. 267/2012 z 23. marca 2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (EÚ) č. 961/2010, sa zrušuje.**

2. **Rozhodnutie Rady 2014/776/SZBP zo 7. novembra 2014, ktorým sa mení rozhodnutie 2010/413, vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) č. 1202/2014 zo 7. novembra 2014, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 267/2012, rozhodnutie Rady (SZBP) 2015/1008 z 25. júna 2015, ktorým sa mení rozhodnutie 2010/413, a vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) 2015/1001 z 25. júna 2015, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 267/2012, sa zrušujú v rozsahu, v akom ponechali názov Sina Bank na zozname nachádzajúcom sa v prílohe II rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644, alebo v prílohe IX nariadenia č. 267/2012.**

3. **Rozhodnutie 2015/1008 zostáva v súvislosti so Sina Bank účinné od dátumu nadobudnutia jeho účinnosti až do uplynutia lehoty na podanie odvolania proti tomuto rozsudku uvedenej v článku 56 prvom odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, alebo ak bolo v rámci tejto lehoty podané odvolanie, do jeho zamietnutia.**

4. **Rada je povinná nahradiť trovy konania.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 18. októbra 2016.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 2

1. Reštriktívne opatrenia prijaté voči Iránskej islamskej republike 2

2. Reštriktívne opatrenia voči žalobkyni 2

Skutkový stav po podaní tejto žaloby 4

Konanie a návrhy účastníkov konania 5

Právny stav 7

1. O prípustnosti 7

O prípustnosti prvého žalobného návrhu v rozsahu, v akom sa týka zrušenia prílohy IX nariadenia č. 267/2012, pokiaľ ide o žalobkyňu 7

O prípustnosti tretieho žalobného návrhu 8

2. O veci samej 9

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia, porušení zásady dodržiavania práva na obranu a práva na účinnú súdnu ochranu 9

O porušení povinnosti odôvodnenia 10

– O spornom rozhodnutí 11

– O sporných aktoch 12

O porušení zásady dodržiavania práva na obranu a práva na účinnú súdnu ochranu 13

– O spornom rozhodnutí 14

– O sporných aktoch 14

O druhom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení 15

O spornom rozhodnutí 16

O sporných aktoch 18

O časových účinkoch zrušenia napadnutých aktov 20

O trovách 21